

ประจำเดือน ก.ค.๕๓

ชาวบ้านบางระจัน วีรชนของประเทศไทย

โดย นาวาโท ประชุม อภัยภักดี

หัวหน้าแผนกประวัติการทหารเรือ กปต.ยศ.ทว.

พุทธศักราช ๒๓๐๘ กองทัพพม่าของพระเจ้ามังระ ชกมาถึงเขตพระนครกรุงศรีอยุธยาแต่ยังมีได้เข้าตี
 กรุงศรีอยุธยาทีเดียว เป็นกองโจรเที่ยวปล้นสดมภ์จับเชลยชาวบ้าน มีทหารพม่ากองหนึ่งเที่ยวปล้นทรัพย์จับ
 ผู้คนทางเมืองวิเศษไชยชาญ รู้ว่าใครมีลูกสาวก็บังคับเอาลูกสาวด้วย ราษฎรจึงพากันโกรธคิดแก้แค้นพม่า มีพวก
 ขอมเข้ากับพม่าและพวกที่ยังหลบซ่อนรวมกัน มีหัวหน้า ๖ คน ชื่อ นายแท่น นายโชติ นายอิน นายเมือง
 นายคอก และนายทองแก้ว ลวงพม่าไปค้นหาสาวแล้วฆ่าพม่า จึงหนีไปอยู่บ้านบางระจัน มีชาวเมืองวิเศษ
 ไชยชาญ และเมืองสรรค์หนีพม่ามาสมทบ บ้านบางระจันนี้เป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์อยู่เขตต่อสามเมืองคือเมือง
 วิเศษไชยชาญ เมืองสุพรรณบุรีและเมืองสิงห์ ยากที่พม่าจะคิดตามเข้าไป โดยตั้งกองต่อสู้พม่า มีหัวหน้าเพิ่มอีก
 ๕ คน คือ ขุนสรรค์ กำนันพันเรือง นายทองเหม็น นายจันทร์หนองเขียว นายทองแสงใหญ่ ตั้งค่ายโอบรอบ
 บ้านบางระจันไว้ และมีกองทัพกองหนึ่งมีนายกองชื่อนายแท่น เมื่อพม่ารู้ว่าไทยช่องชุมผู้คนจะสู้พม่าก็ยกพล
 มาปราบ ผู้กองทหารนายแท่นมิได้ พอรู้ว่าพม่าข้ามคลองมาก็รวมกันเข้าตี กิตติศัพท์ไทยชนะพม่าไปถึงบรรดา
 คนไทยก็หนีพม่ามาสมทบด้วย มีแต่อาวุธสั้น ไม่มีปืน ได้อาจารย์ธรรมโชติทำผ้าประเจียด ตะกรุด แจกจ่ายกัน
 เป็นกำลังใจ กองทัพพม่ายกกำลังนับพันมาปราบ พ่ายแพ้กลับไปถึง ๘ ครั้ง จึงยกทัพใหญ่มาพร้อมปืนใหญ่และ
 ทหารม้า ก็ยังพ่ายแพ้แก่ไทยอีก จึงไม่พยายามรบกับไทยในที่แจ้ง มาตั้งค่ายรอบอยู่ นายทองเหม็นรำคาญที่ไทยไม่
 สามารถตีค่ายพม่าแตกได้ เนื่องจากไม่มีปืนใหญ่เข้าตีที่ไรก็ต้องล้มตายลง ไปทุกที คิมสุราเมาขึ้นมาก็เลย
 ชี้กระบือบุกค่ายพม่า ถลันเข้าไปกลางพวกข้าศึกถูกทูปตีตาย พวกไพร่พลก็เลยแตกหนีกลับมา เป็นอันว่าเป็นครั้ง
 แรกที่ชาวบ้านบางระจันแพ้พม่า ทางค่ายบางระจันขอปืนใหญ่จากทางกรุงศรีอยุธยาไปช่วยแต่ไม่ได้รับ
 เนื่องจากทางกรุงศรีอยุธยากลัวว่าจะถูกข้าศึกแย่งชิงเอาไป จึงทนสู้จนกระทั่งคนร้อยหรือล้มตาย ชาวบ้าน
 บางระจันด้านกองทัพใหญ่ของพม่าได้เป็นเวลานานกว่า ๕ เดือนเศษ ถึงกำลังที่จะต่อสู้ได้ ชาวบ้านบางระจัน
 ล้มตายเป็นอันมาก ที่เหลือตายหนีพม่าไปก็มี ถูกจับเอาไปเป็นเชลยก็มีบ้าง ตัวอาจารย์ธรรมโชติสาบสูญไปไม่มี
 ใครทราบ

ตำนานวีรกรรมของชาวบ้านบางระจัน เป็นเรื่องเล่าจากปากผู้คนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งเป็น
 เวลากว่า ๒๐๐ ปี ให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งความรักชาติ ความกล้าหาญ ความสามัคคี ของชาวบ้านบางระจัน
 และหมู่บ้านใกล้เคียง ไม่ว่าชาย,หญิง, เด็ก, คนแก่ หรือแม้แต่พระภิกษุ ซึ่งรวมตัวกันจับอาวุธเท่าที่ทำได้ และ
 สร้างอาวุธจากวัสดุเท่าที่จะหาได้และใช้ภูมิปัญญาเท่าที่มีทำขึ้นมาใช้ต่อสู้กับข้าศึกศัตรูที่แข็งแกร่งด้วยกำลัง
 พลและยุทธโศปกรณ์เหนือกว่าทุกทาง ดังเช่นกองทัพใหญ่ของพม่า ชาวบางระจันได้รวมใจกันอย่างเหนียวแน่น
 ต่อสู้สุดกำลัง จนสามารถด้านกองทัพใหญ่ของพม่าได้เป็นเวลานานกว่า ๕ เดือนเศษ แม้ในที่สุดจะไม่สามารถ
 ด้านทานกองทัพใหญ่ของพม่าได้ก็ตาม แต่ความพ่ายแพ้ของชาวบ้านบางระจันกลับเป็นสิ่งที่ผู้ชนะอย่างแม่ทัพ
 ใหญ่ของพม่ายังต้องจดจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นที่ไม่อาจลบเลือนไปได้ ก็เพราะความกล้าหาญและความเป็น
 น้าหนึ่งใจเดียว....

น้ำหนึ่งใจเดียวของชาวบ้านบางระจันที่ร่วมกันต่อสู้อย่างสมศักดิ์ศรี นับตั้งแต่นั้นมาชาวบ้านบางระจันกลุ่มนี้ได้ถูกเล่าขาน กลายเป็นตำนานของวีรชนผู้รักชาติอยู่ในหัวใจของคนไทยสืบมาจนถึงทุกวันนี้

“วีรกรรมในครั้งนี้นับเป็นของผู้ที่รักแผ่นดินไทย เป็นสิ่งที่ทำให้คนไทยทั้งมวล ทั้งในอดีตและปัจจุบัน มีกำลังใจและเตือนสติให้มีความสามัคคี และรักษาจิตใจให้เข้มแข็งเพื่อรักษาประเทศไทยให้ตนเองและความมั่นคงของแผ่นดิน“ พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งได้ประทานให้ในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินเปิดอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

.....